

Arrest

nr. 325 516 van 22 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 20 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 december 2022.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

U, A. R. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn (meer in het bijzonder van de Babakhil-tak van de stam Shinwari), en het soennitische geloof te belijden. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 01 december 2022 dat u 26 jaar oud was en dat u bent geboren in het dorp Charkori, gelegen in het district Shigal van de Afghaanse provincie Kunar. Net als uw vader werkte u als landbouwer, en daarnaast ging u ook naar school. In totaal ging u negen jaar naar school, waar u leerde lezen en schrijven. Toen was u ongeveer 22 à 23 jaar oud en kreeg u problemen waardoor u Afghanistan hebt verlaten.

Uw moeder sukkelde immers met haar gezondheid en toen ze ernstig ziek werd in de zevende maand van 1398 (= 22 september tot 22 oktober 2019 in de Gregoriaanse kalender), moest u haar met de auto naar het hospitaal brengen. Eens u was aangekomen in het plaatsje Monai werd u echter tegengehouden door de taliban, die de weg hadden afgesloten. Er stonden daar al veel voertuigen en u ging tot bij de talibanstrijders om hen uit te leggen dat uw moeder dringend een dokter nodig had. De taliban weigerden u te laten passeren en stuurden u terug naar de auto. Even later ging u opnieuw aandringen bij de taliban dat ze u zouden laten passeren zodat u met uw moeder naar het hospitaal zou kunnen gaan, maar de taliban zeiden alweer nee. Toen u al bijna een uur aan het wachten was ging u nogmaals aandringen bij de taliban dat ze u zouden doorlaten, maar ditmaal gaven ze u enkele rake klappen en stuurden ze u terug naar uw wagen om te wachten. Inmiddels was er politie opgedoken, en al snel ontstond er gevecht tussen de taliban en de politie. Daarbij viel een dode langs de kant van de politie, minstens twee doden langs de kant van de taliban, en er waren ook gewonden. Even later was de weg wel weer vrij. U bracht uw moeder naar het hospitaal. Uw vader was die dag op de bazaar en uw oom, die in het hospitaal werkt, belde hem om te zeggen dat hij bij u en uw moeder zou blijven, en dat uw vader alleen naar huis kon gaan.

De volgende ochtend hoorde u van uw vader dat de taliban een dreigbrief hadden achtergelaten waarin u werd beschuldigd dat u de wegblokkade van de taliban had verklikt bij de overheid. Hij drukte uw oom op het hart dat u niet meer naar huis kon terugkeren. Al snel werd overeengekomen dat u Afghanistan zou moeten verlaten. Men regelde uw vertrek naar Kabul, waar u de mensensmokkelaar ontmoette. Vervolgens reisde u via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u overstak naar Griekenland. Vervolgens reisde u naar Bulgarije, waar op 22 februari 2021 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielprocedure. U verliet Bulgarije en ging via diverse transitlanden naar België, waar u bent aangekomen op 19 juli 2021. Op 20 juli 2021 diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens het gevecht met de politie zijn er blijkbaar twee talibanstrijders gesneuveld, en de families van deze strijders willen wraak nemen op u persoonlijk omdat ze u verantwoordelijk stellen voor de slachtoffers die zijn gevallen.

Uw broer S., die officier was bij het Afghan National Army, heeft na de machtsovername door de taliban Afghanistan verlaten en bevindt zich thans in Iran.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw vader en uw broer, een bankkaart van uw broer, uw schooldocumenten, een kopie van certificaten van het werk van uw broer, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee deze stukken naar verzonden zijn. Op 19 december 2022 liet u via e-mail nog kopies aan uw dossier toevoegen van de medische documenten van uw moeder, een tweede enveloppe waarmee deze werden verstuurd, en foto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats wijst het CGVS daarbij op uw weinig overtuigende verklaringen wat betreft de bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen van de taliban. De dag nadat u een tijdlang door de taliban was tegengehouden op de weg naar het districtcentrum, zouden de taliban een dreigbrief voor u hebben

achtergelaten, die u ook neerlegt ter ondersteuning van uw verklaringen (CGVS, p.11). Nadien zijn de taliban ook nog enkele keren naar u komen vragen, en de families van de twee gesneuvelde talibanstrijders zetten ook druk op uw familie om u uit te leveren (CGVS, p.11-12). U kan echter niet preciseren hoe de bewuste dreigbrief tot bij uw familie is geraakt (CGVS, p.19), en nadat er u enkele eenvoudige vragen werden gesteld over de brief moet u toegeven dat u eigenlijk niet weet wat erin staat, omdat u die zelf nooit hebt gelezen (CGVS, p.15). Dit getuigt van een verregaande desinteresse in uw eigen beweerde problemen, die uw geloofwaardigheid reeds fundamenteel aantast, a fortiori omdat u zelf Pashtou kan lezen (CGVS, p.7). Uw verschoningsgrond, dat u simpelweg niet de tijd had om de dreigbrief te lezen (CGVS, p.15) valt niet ernstig te nemen. Gevraagd naar hoelang u op de trein hebt gezeten moet u immers toegeven dat u ongeveer een uur lang onderweg was voordat u in Brussel bent aangekomen en dat u vervolgens nog een twintigtal minuten in de wachtzaal zat voordat uw persoonlijk onderhoud begon (CGVS, p.16-17). Het kan dan ook niet gevolgd worden dat u nooit in de gelegenheid verkeerde om de brief te lezen. Al snel bleek dan ook dat uw verklaringen over de inhoud van de brief helemaal niet stroken met de realiteit. Volgens u staat in deze aan uw vader gerichte brief immers dat hij zijn zoon moet uitleveren omdat u de taliban hebt verkleet nadat zij u meermaals weigerden door te laten (CGVS, p.14). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt de brief evenwel gericht te zijn aan de mollah en de ouderen van uw dorp, en staat erin dat u om niet nader bepaalde redenen wordt gezocht door de taliban. Daar waar een ongedateerde en met de hand geschreven brief al zeer weinig garanties biedt omtrent de authenticiteit, aangezien deze door eender wie en om het even wanneer geschreven kan zijn, doet vooral uw bewust in stand gehouden onwetendheid erover de wenkbrauwen fronsen. Ten overvloede merkt het CGVS nog op dat aan Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven gezien de hoge graad van corruptie in dat land (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map).

Bovendien blijft u ook zeer vaag en tegenstrijdig wanneer u het hebt over wie u precies dient te vrezen in Afghanistan. U weet niet wie de talibanstrijders waren die de weg blokkeerden in Monai: u kende hen niet (CGVS, p.12-13). Gevraagd of zij u dan wel kenden, lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u zegt dat zij hun gezicht bedekt hielden en dat u hun gezicht dus niet kon zien, maar u bent wel zeker dat zij wisten wie u was (CGVS, p.14). Eerder had u nochtans dus geen twijfel gelaten toen u stelde dat u deze mannen niet kende (CGVS, p.13). Wanneer u dan de vraag krijgt voorgeschoteld waaraan u kon afleiden dat zij u wel kenden, komt u niet verder dan een speculatief antwoord dat ze u misschien herkenden of aan iemand hadden gevraagd wie u bent (CGVS, p.14). Het wordt nog vreemder wanneer u stelt dat u ook niet weet wie de twee gesneuvelde talibanstrijders waren: u kent hun namen niet (CGVS, p.13), u weet niet precies uit welk dorp ze afkomstig waren (CGVS, p.13) en kan helemaal niets vertellen over hun families, die thans uw familie onder druk zouden zetten (CGVS, p.13). U hebt daar zelfs nooit naar gevraagd (CGVS, p.18), opnieuw een flagrant gebrek aan interesse in uw eigen beweerde problemen. Geconfronteerd met deze observatie probeert u die nog tegen te spreken door te stellen dat u wel degelijk geïnteresseerd bent om meer te weten over uw belagers die u dood willen, maar dat u er gewoon nooit naar hebt gevraagd (CGVS, p.18). Dat u zelfs geen begin van informatie kan geven over de families die bloedwraak willen nemen omdat u verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van hun mannelijke verwanten (CGVS, p.16) is zeker gezien de Afghaanse culturele context bijzonder weinig plausibel. Het klopt volgens u immers dat al uw volwassen mannelijke verwanten gevaar lopen vanwege deze bloedvetes met twee verschillende families, maar stelt dat het gevaar niet acuut is omdat uw vader oud is en uw broer nog jong (CGVS, p.16), waarbij u opvallend genoeg negeert dat uw vader nog een jongere broer heeft (CGVS, p.9). Dat uw familie zelfs nooit iets heeft ondernomen om met deze beweerde problemen om te gaan, zoals een bemiddelingspoging door ouderen en notabelen van uw dorp of uw stam (CGVS, p.18), en integendeel zonder noemenswaardige problemen nog altijd in hetzelfde huis woont (CGVS, p.8,10), is een laatste punt dat de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen onderstreept.

Volledigheidshalve kan daarbij nog worden aangestipt dat u evenmin enige reden aanreikt waarom de taliban u überhaupt zouden beschuldigen van spionage, of zelfs maar verrast zouden zijn dat ze door de politie werden aangevallen. U hebt geen enkel idee waarom de taliban het toen nodig vonden om de weg te blokkeren gedurende ongeveer een uur (CGVS, p.11,12), maar u weet wel dat de taliban dat al vaak eerder deden als ze operaties uitvoerden in het gebied (CGVS, p.14-15) en dat de politie-eenheden in het districtscentrum die tegen de taliban moesten optreden op ongeveer 15 minuten rijden van die plaats hun basis hebben (CGVS, p.14). In die omstandigheden lijkt het weinig realistisch dat de taliban niet waren voorbereid op een mogelijk treffen, of dat zij nadien een valse beschuldiging van spionage aan uw adres zouden uiten, enkel en alleen omdat u een van de vele aanwezigen was. Uit de dreigbrief blijkt zoals gezegd trouwens helemaal niet dat de taliban u beschuldigden van spionage, in weerwil van uw stellige beweringen daaromtrent.

Tot slot kan u ook niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan de taliban zou moeten vrezen omwille van de carrière van uw beweerde broer bij het ANA. U toont namelijk helemaal niet aan dat het werkelijk gaat om uw broer. U kan geen enkele foto tonen waar u en S. samen op staan (CGVS, p.18), kan slechts gefotokopieerde certificaten voorleggen van de carrière van S. (CGVS, p.5) en hoewel u beweert dat jullie

thuis nog veel meer dergelijke documenten hebben liggen en u werd gewezen op het belang van dergelijke stukken (CGVS, p.21) hebt u die niet neergelegd. Het enige wat u kan zeggen over het werk dat S. deed, is dat hij 10 à 11 jaar in het leger is geweest en dat hij eerst in Farah en dan in Herat werkte waar hij opklom tot compagniecommandant (CGVS, p.16). Op de basisvraag bij welke eenheid uw beweerde broer dan wel werkte, kan u enkel antwoorden dat hij bij het leger was (CGVS, p.16). U acht het niet uitgesloten dat er meer informatie te rapen valt in de kopies van de documenten die u hebt neergelegd, maar moet opnieuw toegeven dat u ook deze niet hebt bekeken (CGVS, p.16) en dat u ook nooit aan uw broer hebt gevraagd naar de documenten die hij had, hoewel u nog altijd met S. in contact staat (CGVS, p.18,19). Hoewel u noch bij DVZ, noch tijdens uw spontaan relaas op het CGVS enige melding hebt gemaakt van problemen met de taliban omwille van het werk van uw beweerde broer bij het leger, voegt u deze nog toe op het einde van uw persoonlijk onderhoud. U herroept eerst uw aanvankelijke verklaring dat al uw broers en zussen bij uw ouders wonen behalve één zus die getrouwd is (CGVS, p.10) wanneer u als antwoord op een geheel andere vraag plots opmerkt dat uw broer niet langer daar is, maar wel in Iran (CGVS, p.13,13-14). Vervolgens verwijst u wanneer daar nadrukkelijk naar gevraagd wordt nog naar waarschuwingen van de taliban dat uw broer moest stoppen met zijn werk, wat financieel niet mogelijk was voor jullie omdat het enige andere werk in uw regio landbouw is (CGVS, p.17). Landbouw was dan ook het enige werk dat u ooit van uw leven hebt gedaan (CGVS, p.7). Deze uitleg is op zich reeds strijdig met uw verklaring bij DVZ, toen u nog aangaf dat u een winkel uitbaatte samen met iemand anders (DVZ, Verklaring DVZ, p.7), een verklaring die u meteen minimaliseert en wijzigt wanneer u ermee wordt geconfronteerd (CGVS, p.17). Op de open vraag dat u alles zou vertellen over deze waarschuwingen, die u tot op dat punt onvermeld had gelaten, kan u enkel zeggen dat de waarschuwingen en bedreigingen niet specifiek tegen jullie waren, maar dat het gaat om een algemene waarschuwing van de taliban dat de families in uw dorp hun verwanten moesten aansporen om niet voor de regering te werken (CGVS, p.18). Toch bent u zeker dat de taliban op de hoogte waren van S. werk, omdat de taliban jullie nooit specifiek bedreigde maar wel aankondigde dat ze lijsten hadden van iedereen die voor de regering werkte (CGVS, p.18). Dat u dermate vaag en algemeen blijft over de problemen die jullie hierdoor kregen, komt allerminst doorleefd en overtuigend over. Zelfs indien zou worden aangenomen dat enkele van de door u neergelegde foto's S. laten zien aan de voet van de Azaditoren in Teheran, en in wezen bieden foto's uit private bron geen enkele garantie omtrent authenticiteit, kunnen deze foto's op geen enkele manier in de tijd gesitueerd worden. Aldus kunnen ze niet ophelderen wanneer S. in Iran geweest zou zijn. Uw wisselende verklaringen over diens huidige verblijfplaats (CGVS, p.10,13) en de vaststelling dat zijn naam prijkt op de enveloppe die volgens u heel recent naar u is verstuurd (CGVS, p.5,15) wakkeren de twijfels daarover enkel verder aan. Wat er ook van zij, deze foto's niet van dien aard om een nauwe familieband tussen jullie aan te tonen. Het enige document dat u daarvoor kan inroepen zijn de taskara's. Zoals hierboven reeds opgemerkt zijn Afghaanse documenten evenwel weinig bewijskrachtig, en die bijster relatieve waarde blijkt ook uit uw uitleg dat uw vader zijn originele taskara naar u heeft opgestuurd omdat hij zelf over een fotokopie beschikt en daar genoeg aan heeft (CGVS, p.17), en dit hoewel uw vader in Afghanistan het hoofd van het huishouden is. Dat de persoon die redelijkerwijs het meest nood heeft aan een identiteitsbewijs het simpelweg naar het buitenland opstuurt, is dan ook sterk indicatief van het weinige belang dat aan deze documenten wordt gehecht.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dus dat het Vluchtelingenstatuut niet aan u kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De bankkaart van S. (...) houdt net zomin als uw schooldocumenten en de enveloppes inhoudelijk verband met de door u ingeroepen vrees voor de taliban. De medische documenten van uw moeder tonen hooguit aan dat zij inderdaad medische behandeling nodig had, maar tonen op geen enkele manier aan dat zoiets voor u tot problemen heeft geleid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Volgens verzoeker begaat verweerder een manifeste appreciatiefout. Verzoeker is van oordeel dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omwille van zijn persoonlijke problemen

met de taliban en omwille van het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghanen' omdat hij bij terugkeer volgens hem zo zal gepercipieerd worden door de taliban.

Voorts benadrukt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend waarbij hij wijst op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 28 januari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024 ;
- EUAA Afghanistan – Country focus van november 2024.

3.2. In zijn aanvullende nota van 10 februari 2025 geeft verzoeker bijkomende informatie die zijn verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS om hem het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren ondersteunt. Verzoeker brengt ook nieuwe gegevens bij, namelijk stuk 20: Loopbaangegevens 2022; en stuk 21: Loopbaangegevens 2023; en stuk 23: bewijs Nederlandse lessen. Gezien ondertussen bijna twee jaar is verlopen tussen het indienen van het verzoekschrift van 28 februari 2023 en de zitting van 11 februari 2025, zijn de extra door verzoeker toegevoegde stukken, nl. stuk 20 – stuk 22, in deze volgens hem zeker relevant gezien ze de Raad een volledig beeld geven van de invulling van verzoeker z'n dagelijkse leven. Deze documenten tonen volgens verzoeker immers aan dat hij blijk geeft van een doorgedreven en verregaande integratie zodat kan aangenomen worden dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden. Bijgevolg zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Eveneens ontving verzoeker op 28 januari 2025 via de griffie van de Raad een aanvullende nota van het CGVS. Middels zijn aanvullende nota wil verzoeker dan ook een antwoord formuleren betreffende de actuele situatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat

het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij vreest voor vervolging door de taliban omwille van persoonlijke problemen met hen en omwille van het behoren tot de sociale groep van verwesterde Afghanen.

In eerste instantie gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn persoonlijke problemen met de taliban. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Met betrekking tot de bedreiging door de taliban n.a.v. het verklikken van de wegblokkade aan de overheid stelt verzoeker dat verweerder hem verwijt weinig overtuigende verklaringen te hebben afgelegd. Zo hekelt verweerder onder andere het feit dat verzoeker niet kan preciseren hoe de dreigbrief precies bij zijn familie is geraakt. Dit is volgens hem echter niet zo verwonderlijk nu verzoeker op dat moment bij zijn moeder in het ziekenhuis was. Verzoeker weet dat de dreigbrief achteraan het huis werd gevonden, maar heeft geen verdere informatie over wie deze dreigbrief daar heeft neergelegd noch op welke manier deze brief bij het huis van verzoeker is terechtgekomen. Wat betreft de inhoud van de dreigbrief stelt verzoeker wel degelijk op de hoogte te zijn, én gaf hij verweerder hiertoe, tijdens het persoonlijk onderhoud, een samenvatting. Dat verzoeker niet zou weten wat er in de dreigbrief staat, is dus niet correct. Anderzijds kan verweerder niet voorhouden dat de verklaringen van verzoeker omtrent de inhoud van de brief niet zouden kloppen met de feitelijke vaststellingen. Immers, verzoeker heeft aan verweerder uitgelegd bedreigd te worden door de taliban omdat hij hen had verklikt. Dit is ook terug te vinden in de bewoordingen van de brief waaruit blijkt dat verzoeker wordt gezocht door de taliban. De dreigbrief werd door verzoeker in het kader van huidige procedure voorgelegd, doch verweerder twijfelt aan de authenticiteit. Verzoeker betreurt dat originele documenten zomaar buiten beschouwing worden gelaten nu dergelijke documenten het verhaal van verzoeker aantonen. Op die manier is het voor verzoeker niet duidelijk op welke wijze hij z'n verklaringen nog kan staven aan de hand van documenten, nu verweerder zonder meer stelt dat deze vals en/of niet authentiek zouden zijn, quod non.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“In de eerste plaats wijst het CGVS daarbij op uw weinig overtuigende verklaringen wat betreft de bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen van de taliban. De dag nadat u een tijdlang door de taliban was tegengehouden op de weg naar het districtscentrum, zouden de taliban een dreigbrief voor u hebben achtergelaten, die u ook neerlegt ter ondersteuning van uw verklaringen (CGVS, p.11). Nadien zijn de taliban ook nog enkele keren naar u komen vragen, en de families van de twee gesneuvelde talibanstrijders zetten ook druk op uw familie om u uit te leveren (CGVS, p.11-12). U kan echter niet preciseren hoe de bewuste dreigbrief tot bij uw familie is geraakt (CGVS, p.19), en nadat er u enkele eenvoudige vragen werden gesteld over de brief moet u toegeven dat u eigenlijk niet weet wat erin staat, omdat u die zelf nooit hebt gelezen (CGVS, p.15). Dit getuigt van een verregaande desinteresse in uw eigen beweerde problemen, die uw geloofwaardigheid reeds fundamenteel aantast, a fortiori omdat u zelf Pashtou kan lezen (CGVS, p.7). Uw verschoningsgrond, dat u simpelweg niet de tijd had om de dreigbrief te lezen (CGVS, p.15) valt niet ernstig te nemen. Gevraagd naar hoelang u op de trein hebt gezeten moet u immers toegeven dat u ongeveer een uur lang onderweg was voordat u in Brussel bent aangekomen en dat u vervolgens nog een twintigtal minuten in de wachtzaal zat voordat uw persoonlijk onderhoud begon (CGVS, p.16-17). Het kan dan ook niet gevolgd worden dat u nooit in de gelegenheid verkeerde om de brief te lezen. Al snel bleek dan ook dat uw verklaringen over de inhoud van de brief helemaal niet stroken met de realiteit. Volgens u staat in deze aan uw vader gerichte brief immers dat hij zijn zoon moet uitleveren omdat u de taliban hebt verklikt nadat zij u meermaals weigerden door te laten (CGVS, p.14). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt de brief evenwel gericht te zijn aan de mollah en de ouderen van uw dorp, en staat erin dat u om niet nader bepaalde redenen wordt gezocht door de taliban. Daar waar een ongedateerde en met de hand geschreven brief al zeer weinig garanties biedt omtrent de authenticiteit, aangezien deze door eender wie en om het even wanneer geschreven kan zijn, doet vooral uw bewust in stand gehouden onwetendheid erover de wenkbrauwen fronsen. Ten overvloede merkt het CGVS nog op dat aan Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven gezien de hoge graad van corruptie in dat land (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map).”

Vooreerst merkt de Raad op dat het hele verhaal van verklikking van de wegblokkade op zijn minst vragen doet rijzen. Verzoeker was op weg naar het ziekenhuis met zijn moeder en werd verrast door een wegblokkade. Er is geen enkele aanwijzing dat er sprake zou zijn van een verklikking van de wegblokkade en al zeker niet gelinkt aan verzoeker. Het loutere feit dat hij meermaals vroeg om doorgelaten te worden omdat zijn moeder dringend medische zorg behoefde en dat hem dit telkens geweigerd werd, maakt nog niet aannemelijk dat hij om deze redenen als een spion zou worden gezien.

Verzoeker stelt nu dat hij wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van de dreigbrief, en dat hij verweerder hiertoe, tijdens het persoonlijk onderhoud, een samenvatting gaf. Uit het verhoorverslag van het interview bij het CGVS (p. 15) blijkt nochtans, zoals de bestreden beslissing terecht vermeldt, dat verzoeker letterlijk aangaf dat hij de brief niet gelezen had. Verzoeker stelt ook dat uit de bewoordingen van de brief zou blijken dat hij de taliban had verklikt en daarom werd gezocht, maar dit blijkt niet uit de vertaling van de brief die zich in het administratief dossier bevindt. De reden waarom verzoeker zou gezocht worden staat namelijk

helemaal niet vermeld in de brief. Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker, nadat er hem enkele eenvoudige vragen werden gesteld over de brief, moet toegeven dat hij eigenlijk niet weet wat erin staat, omdat hij die zelf nooit heeft gelezen (CGVS, p.15). De Raad treedt de visie van de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat dit getuigt van een verregaande desinteresse in zijn eigen beweerde problemen, die de geloofwaardigheid van verzoeker reeds fundamenteel aantast, a fortiori omdat hij zelf Pashtou kan lezen (CGVS, p.7). De stelling van verzoeker dat hij simpelweg niet de tijd had om de dreigbrief te lezen (CGVS, p.15) valt vanzelfsprekend niet ernstig te nemen, zeker aangezien het een kernelement van zijn asielrelaas betreft. Volgens verzoeker staat in deze aan zijn vader gerichte brief bovendien dat hij zijn zoon moet uitleveren omdat hij de taliban heeft verklikt nadat zij hem meermaals weigerden door te laten (CGVS, p.14), maar uit bovenstaande bespreking is al gebleken dat uit de vertaling van de brief, die zich in het administratief dossier bevindt, dit helemaal niet blijkt. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt de brief immers gericht te zijn aan de mollah en de ouderen van het dorp, en staat erin dat verzoeker om niet nader bepaalde redenen wordt gezocht door de taliban. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden in haar oordeel dat de verklaringen van verzoeker omtrent de dreigbrief niet geloofwaardig of aannemelijk zijn.

Wat betreft de personen die verzoeker bedreigen stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker ook bijzonder vaag en tegenstrijdig is over wie hij precies dient te vrezen in Afghanistan. Het klopt weliswaar dat verzoeker niet exact weet wie de talibanstrijders waren. Hun gezichten waren namelijk bedekt zodat verzoeker hun identiteit niet kon achterhalen. Dat verzoeker niet in detail kan zeggen wie deze talibanstrijders waren betekent evenwel niet dat de vrees van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Omgekeerd wist de taliban vanzelfsprekend wel wie verzoeker was. Z'n gezicht was namelijk niet bedekt waardoor verzoeker goed herkenbaar was. Aangaande de talibanstrijders die naar aanleiding van het gevecht met de overheid gesneuveld zijn heeft verzoeker inderdaad weinig informatie. Verzoeker wist dat het talibanstrijders waren maar kende verder geen details. Verzoeker was op dat moment in het ziekenhuis en was dus afhankelijk van de gegevens die hij kreeg van horen zeggen. Verzoeker zelf is na het incident niet meer thuis geweest zodat verdere inlichtingen ontbreken. Verweerder kan dit echter niet linken aan een vermeende desinteresse van verzoeker. Verzoeker wou zeker meer info bekomen, maar kreeg die niet. Bovendien wou verzoeker z'n ouders hier niet verder mee lastig gevallen gelet op de problemen die het gezin in Afghanistan reeds had gekend. Dit wil echter opnieuw niet zeggen dat het verhaal van verzoeker niet zou kloppen. Verzoeker wil overigens dienaangaande nogmaals herhalen dat hij ervan overtuigd is dat er bij terugkeer door de families van de overleden talibanstrijders op hem wraak zal worden uitgeoefend én hij gedood zal worden. Gelet op de problemen was de familie van verzoeker niet in de mogelijkheid iets te ondernemen. Verweerder suggereert in de bestreden beslissing een bemiddelingspoging maar dit had volgens verzoeker geen enkele zin. De taliban zou namelijk nooit akkoord zijn met een bemiddeling zodat er door de familie van verzoeker hier ook geen verdere stappen toe werden gezet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen zijn verklaringen bij het CGVS herhaalt en een verklaring tracht te geven voor zijn attitude die door verweerder als 'desinteresse' werd bestempeld.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Bovendien blijft u ook zeer vaag en tegenstrijdig wanneer u het hebt over wie u precies dient te vrezen in Afghanistan. U weet niet wie de talibanstrijders waren die de weg blokkeerden in Monai: u kende hen niet (CGVS, p.12-13). Gevraagd of zij u dan wel kenden, lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u zegt dat zij hun gezicht bedekt hielden en dat u hun gezicht dus niet kon zien, maar u bent wel zeker dat zij wisten wie u was (CGVS, p.14). Eerder had u nochtans dus geen twijfel gelaten toen u stelde dat u deze mannen niet kende (CGVS, p.13). Wanneer u dan de vraag krijgt voorgeschiedeld waaraan u kon afleiden dat zij u wel kenden, komt u niet verder dan een speculatief antwoord dat ze u misschien herkenden of aan iemand hadden gevraagd wie u bent (CGVS, p.14). Het wordt nog vreemder wanneer u stelt dat u ook niet weet wie de twee gesneuvelde talibanstrijders waren: u kent hun namen niet (CGVS, p.13), u weet niet precies uit welk dorp ze afkomstig waren (CGVS, p.13) en kan helemaal niets vertellen over hun families, die thans uw familie onder druk zouden zetten (CGVS, p.13). U hebt daar zelfs nooit naar gevraagd (CGVS, p.18), opnieuw een flagrant gebrek aan interesse in uw eigen beweerde problemen. Geconfronteerd met deze observatie probeert u die nog tegen te spreken door te stellen dat u wel degelijk geïnteresseerd bent om meer te weten over uw belagers die u dood willen, maar dat u er gewoon nooit naar hebt gevraagd (CGVS, p.18). Dat u zelfs geen begin van informatie kan geven over de families die bloedwraak willen nemen omdat u verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van hun mannelijke verwanten (CGVS, p.16) is zeker gezien de Afghaanse culturele context bijzonder weinig plausibel. Het klopt volgens u immers dat al uw volwassen mannelijke verwanten gevaar lopen vanwege deze bloedvetes met twee verschillende families, maar stelt dat het gevaar niet acuut is omdat uw vader oud is en uw broer nog jong (CGVS, p.16), waarbij u opvallend genoeg negeert dat uw vader nog een jongere broer heeft (CGVS, p.9). Dat uw familie zelfs nooit iets heeft ondernomen om met deze beweerde problemen om te gaan, zoals een bemiddelingspoging door ouderen en notabelen van uw dorp of uw stam (CGVS, p.18), en integendeel zonder noemenswaardige problemen nog altijd in hetzelfde

huis woont (CGVS, p.8,10), is een laatste punt dat de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen onderstreept.”

De Raad stelt vast dat de dood van de twee talibanstrijders waarvan sprake de kern van het asielrelaas van verzoeker raakt. Daarnaast blijkt dat verzoeker over de twee strijders geen enkele informatie kan geven. De Raad acht dit niet geloofwaardig in de Afghaanse context, en treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij waar ze motiveert dat het feit dat verzoeker zelfs geen begin van informatie kan geven over de families die bloedwraak willen nemen omdat hij verantwoordelijk wordt gehouden voor de dood van hun mannelijke verwanten (CGVS, p.16) zeker gezien de Afghaanse culturele context bijzonder weinig plausibel is. Dit is des te meer het geval nu verzoeker zelf verklaarde dat al zijn volwassen mannelijke verwanten gevaar lopen vanwege deze bloedvetes met twee verschillende families, maar ook stelt dat het gevaar niet acuut is omdat zijn vader oud is en zijn broer nog jong (CGVS, p.16), waarbij verzoeker opvallend genoeg negeert dat zijn vader nog een jongere broer heeft (CGVS, p.9). De Raad acht het in deze context niet geloofwaardig dat de familie van verzoeker zelfs nooit iets heeft ondernomen om met deze beweerde problemen om te gaan, en integendeel zonder noemenswaardige problemen nog altijd in hetzelfde huis woont (CGVS, p.8,10).

Wat betreft de redenen waarom verzoeker beschuldigd wordt van spionage stelt verweerder dat verzoeker geen redenen heeft aangehaald waarom de taliban hem überhaupt zou beschuldigen van spionage, maar verzoeker betwist dit. De reden waarom verzoeker door de taliban wordt gezocht is duidelijk. Verzoeker probeerde z'n moeder omwille van gezondheidsproblemen naar het ziekenhuis te brengen en stootte daarbij op een blokkade van de taliban. Verzoeker is tot drie maal toe gaan vragen of hij met z'n moeder kon voorbijrijden, maar dit werd geweigerd. Verzoeker werd zelfs door de taliban geslagen. Uiteindelijk kwam op dat moment ook de politie toe waarna het gevecht begon. Dat de politie op dat moment aankwam was voor de taliban geen toevalligheid en kon ook maar aan één iemand gelinkt worden, nl. verzoeker, en dit omdat verzoeker voorheen al problemen had gemaakt.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Volledigheidshalve kan daarbij nog worden aangestipt dat u evenmin enige reden aanreikt waarom de taliban u überhaupt zouden beschuldigen van spionage, of zelfs maar verrast zouden zijn dat ze door de politie werden aangevallen. U hebt geen enkel idee waarom de taliban het toen nodig vonden om de weg te blokkeren gedurende ongeveer een uur (CGVS, p.11,12), maar u weet wel dat de taliban dat al vaak eerder deden als ze operaties uitvoerden in het gebied (CGVS, p.14-15) en dat de politie-eenheden in het districtscentrum die tegen de taliban moesten optreden op ongeveer 15 minuten rijden van die plaats hun basis hebben (CGVS, p.14). In die omstandigheden lijkt het weinig realistisch dat de taliban niet waren voorbereid op een mogelijk treffen, of dat zij nadien een valse beschuldiging van spionage aan uw adres zouden uiten, enkel en alleen omdat u een van de vele aanwezigen was. Uit de dreigbrief blijkt zoals gezegd trouwens helemaal niet dat de taliban u beschuldigden van spionage, in weerwil van uw stellige beweringen daaromtrent.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift op dit punt dat het incident tijdens de wegblokkade de reden zou zijn waarom hij van spionage werd beschuldigd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder van oordeel is dat het in casu niet geloofwaardig is dat de taliban de oorzaak van de interventie van de politie tijdens de wegblokkade volledig bij verzoeker zouden leggen. De politiebasis was immers maar op ongeveer 15 minuten rijden verwijderd, en verzoeker was vanzelfsprekend slechts één van de vele aanwezigen tijdens de blokkade, maar werd volgens hem wel van spionage beschuldigd. De Raad stelt verder samen met de commissaris-generaal vast dat uit de dreigbrief helemaal niet blijkt waarvan de taliban verzoeker zouden beschuldigen, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert. Ook op dit punt acht de Raad het relaas van verzoeker daarom niet geloofwaardig.

Wat betreft de tewerkstelling van zijn broer is verweerder verder van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in Afghanistan de taliban te vrezen omwille van de carrière van zijn broer bij het Afghan National Army. Verweerder stelt vooreerst vragen over de verwantschapsband tussen verzoeker en z'n broer. Volgens verweerder kan verzoeker niet aantonen dat S. werkelijk z'n broer is. Reden hiervoor is omdat verzoeker geen enkele foto kan voorleggen waarop verzoeker en z'n broer samen staan afgebeeld. Dat verweerder dit als argument gebruikt is toch wel kort door de bocht, want, als verzoeker wél foto's zou hebben voorgelegd dan zou verweerder oordelen dat er geen verwantschapsband kan worden afgeleid op basis van een foto. Het is voor verzoeker dan ook geheel onduidelijk welke documenten hij dienaangaande nog moet en/of nog kan voorleggen. Wenst verweerder dan werkelijk een DNA-test terwijl er taskara's voorliggen die aantonen dat S. wel degelijk de broer is van verzoeker? De taskara's die door verzoeker werden toegevoegd aan zijn procedure betreffen originele documenten. Andere stukken die een band van verwantschap aantonen zijn in Afghanistan niet gekend zodat er aan deze identiteitsdocumenten wel degelijk enige geloofwaardigheid moet worden gekoppeld. Verzoeker merkt overigens nog op dat z'n vader ongeveer 85 jaar is waardoor hij z'n taskara niet nodig heeft. Na de procedure zal verzoeker dit document onmiddellijk

aan z'n vader terugbezorgen maar in afwachting beschikt z'n vader over een Afghaanse kaart waaruit blijkt dat er een taskara werd aangevraagd. Anderzijds heeft verzoeker aangaande de tewerkstelling van z'n broer verschillende documenten voorgelegd waarbij onder andere een certificaat van waardering. Zou verzoeker dergelijke stukken kunnen voorleggen als S. niet z'n broer betrof? De kennis over de inhoud van de werkzaamheden van z'n broer bij het leger zijn beperkt, dat klopt, maar verzoeker kreeg van z'n broer niet alle informatie. Verzoeker heeft met verveerder gedeeld wat hij wist, maar er kan van verzoeker onmogelijk verwacht worden dat hij alle documenten van z'n broer tot in de kleinste details kent. Na de overname door de taliban is verzoeker z'n broer gevlucht naar Iran waar hij op heden nog altijd verblijft. Verzoeker heeft dienaangaande altijd open kaart gespeeld over zijn woonplaats en die van z'n familieleden. Buiten één zus woonde het gezin van verzoeker allemaal samen op één adres, tot wanneer de broer van verzoeker diende te vluchten naar het buitenland. Door het werk van de broer van verzoeker hebben zowel verzoeker als z'n familie problemen gekend met de taliban. De taliban was immers perfect op de hoogte van wie er voor de overheid werkte en had daartoe een volledige lijst. De broer van verzoeker werd dus, zowel rechtstreeks als onrechtstreeks, verschillende malen aangemaand te stoppen met z'n job, maar dit was om financiële redenen niet haalbaar zodat de broer van verzoeker bleef verder werken. Uiteindelijk had S. geen andere keuze dan te vluchten.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Tot slot kan u ook niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan de taliban zou moeten vrezen omwille van de carrière van uw beweerde broer bij het ANA. U toont namelijk helemaal niet aan dat het werkelijk gaat om uw broer. U kan geen enkele foto tonen waar u en S. samen op staan (CGVS, p.18), kan slechts gefotokopieerde certificaten voorleggen van de carrière van S. (CGVS, p.5) en hoewel u beweert dat jullie thuis nog veel meer dergelijke documenten hebben liggen en u werd gewezen op het belang van dergelijke stukken (CGVS, p.21) hebt u die niet neergelegd. Het enige wat u kan zeggen over het werk dat S. deed, is dat hij 10 à 11 jaar in het leger is geweest en dat hij eerst in Farah en dan in Herat werkte waar hij opklom tot compagniecommandant (CGVS, p.16). Op de basisvraag bij welke eenheid uw beweerde broer dan wel werkte, kan u enkel antwoorden dat hij bij het leger was (CGVS, p.16). U acht het niet uitgesloten dat er meer informatie te rapen valt in de kopies van de documenten die u hebt neergelegd, maar moet opnieuw toegeven dat u ook deze niet hebt bekeken (CGVS, p.16) en dat u ook nooit aan uw broer hebt gevraagd naar de documenten die hij had, hoewel u nog altijd met S. in contact staat (CGVS, p.18,19). Hoewel u noch bij DVZ, noch tijdens uw spontaan relaas op het CGVS enige melding hebt gemaakt van problemen met de taliban omwille van het werk van uw beweerde broer bij het leger, voegt u deze nog toe op het einde van uw persoonlijk onderhoud. U herroept eerst uw aanvankelijke verklaring dat al uw broers en zussen bij uw ouders wonen behalve één zus die getrouwd is (CGVS, p.10) wanneer u als antwoord op een geheel andere vraag plots opmerkt dat uw broer niet langer daar is, maar wel in Iran (CGVS, p.13,13-14). Vervolgens verwijst u wanneer daar nadrukkelijk naar gevraagd wordt nog naar waarschuwingen van de taliban dat uw broer moest stoppen met zijn werk, wat financieel niet mogelijk was voor jullie omdat het enige andere werk in uw regio landbouw is (CGVS, p.17). Landbouw was dan ook het enige werk dat u ooit van uw leven hebt gedaan (CGVS, p.7). Deze uitleg is op zich reeds strijdig met uw verklaring bij DVZ, toen u nog aangaf dat u een winkel uitbaatte samen met iemand anders (DVZ, Verklaring DVZ, p.7), een verklaring die u meteen minimaliseert en wijzigt wanneer u ermee wordt geconfronteerd (CGVS, p.17). Op de open vraag dat u alles zou vertellen over deze waarschuwingen, die u tot op dat punt onvermeld had gelaten, kan u enkel zeggen dat de waarschuwingen en bedreigingen niet specifiek tegen jullie waren, maar dat het gaat om een algemene waarschuwing van de taliban dat de families in uw dorp hun verwanten moesten aansporen om niet voor de regering te werken (CGVS, p.18). Toch bent u zeker dat de taliban op de hoogte waren van S. werk, omdat de taliban jullie nooit specifiek bedreigde maar wel aankondigde dat ze lijsten hadden van iedereen die voor de regering werkte (CGVS, p.18). Dat u dermate vaag en algemeen blijft over de problemen die jullie hierdoor kregen, komt allerminst doorleefd en overtuigend over. Zelfs indien zou worden aangenomen dat enkele van de door u neergelegde foto's S. laten zien aan de voet van de Azaditoren in Teheran, en in wezen bieden foto's uit private bron geen enkele garantie omtrent authenticiteit, kunnen deze foto's op geen enkele manier in de tijd gesitueerd worden. Aldus kunnen ze niet ophelderen wanneer S. in Iran geweest zou zijn. Uw wisselende verklaringen over diens huidige verblijfplaats (CGVS, p.10,13) en de vaststelling dat zijn naam prijkt op de enveloppe die volgens u heel recent naar u is verstuurd (CGVS, p.5,15) wakkeren de twijfels daarover enkel verder aan. Wat er ook van zij, deze foto's niet van dien aard om een nauwe familieband tussen jullie aan te tonen. Het enige document dat u daarvoor kan inroepen zijn de taskara's. Zoals hierboven reeds opgemerkt zijn Afghaanse documenten evenwel weinig bewijskrachtig, en die bijster relatieve waarde blijkt ook uit uw uitleg dat uw vader zijn originele taskara naar u heeft opgestuurd omdat hij zelf over een fotokopie beschikt en daar genoeg aan heeft (CGVS, p.17), en dit hoewel uw vader in Afghanistan het hoofd van het huishouden is. Dat de persoon die redelijkerwijs het meest nood heeft aan een identiteitsbewijs het simpelweg naar het buitenland opstuurt, is dan ook sterk indicatief van het weinig belang dat aan deze documenten wordt gehecht.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker toegeeft erg weinig te weten over het werk van zijn beweerde broer. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkele foto kan tonen waar hij en S. samen op staan (CGVS, p.18), dat hij slechts gefotokopieerde certificaten kan voorleggen van de carrière van S. (CGVS, p.5) en hoewel hij beweert dat ze thuis nog veel meer dergelijke documenten hebben liggen en hij werd gewezen op het belang van dergelijke stukken (CGVS, p.21) hij die tot op vandaag niet heeft neergelegd. De loutere bewering dat het neerleggen van foto's toch geen verschil zou maken voor verweerder doet hieraan natuurlijk niets af. Wat betreft de taskara van zijn beweerde broer die werd neergelegd, treedt de Raad de visie van de commissaris-generaal bij waar zij stelt dat dergelijke documenten in Afghanistan heel makkelijk te verkrijgen zijn en er door de corruptie die daar welig tiert niet kan van uitgegaan worden dat ze ook effectief echt zijn. Samen met het feit dat verzoeker geen enkel bijkomend bewijs van de verwantschap met zijn broer bijbrengt, is de Raad van oordeel dat verzoeker die verwantschap inderdaad niet aannemelijk maakt. Daarom maakt verzoeker ook de problemen die daarmee verbonden zijn niet aannemelijk.

Voor zoveel als nodig merkt verzoeker aangaande z'n eigen tewerkstelling nog op dat hij enkel in de landbouw heeft gewerkt. Hij had geen eigen winkel en begrijpt niet waarom dit zo bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd, te meer verzoeker niets specifiek heeft gezegd over z'n tewerkstelling. Tijdens het schoollopen hielp verzoeker af en toe een namiddag in een winkel, maar dit was beperkt en betrof ook een korte tewerkstelling (als dit al een tewerkstelling kan genoemd worden).

De al dan niet tewerkstelling van verzoeker zelf in een winkel raakt niet de kern van het asielrelaas en het betreft dan ook een overtollig motief van de bestreden beslissing. Bovendien geeft verzoeker toe dat hierover niets staat vermeld in het gehoorverslag bij de DVZ, maar kan hij hiervoor geen plausibele verklaring voor geven.

De Raad is dan ook van oordeel dat de vervolgingen ten aanzien van verzoeker niet geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn, en er is dan ook geen reden om toepassing te maken van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zoals verzoeker vraagt.

Uit de vele tegenstrijdigheden en niet eenduidige verklaringen met betrekking tot de kernelementen van het asielrelaas van verzoeker leidt de Raad dan ook af dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig kan worden bestempeld.

De Raad merkt op dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en dat deze bovendien steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De Raad acht ze bovendien pertinent, en maakt ze hem eigen.

Waar verzoeker nog betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn individuele situatie en de beoordeling van verweerder te streng is, kan hij hiermee zijn gebrekkige, weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen geenszins verschonen. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat in casu van verzoeker kan verwacht worden dat hij consistente, doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker ongeveer 26 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Evenmin is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waar verzoeker ook naar verwijst, van toepassing.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Wat zijn gegronde vrees voor vervolging omwille van verwestering betreft stelt verzoeker ondertussen iets meer dan 3 jaar geleden Afghanistan te hebben verlaten. Na een aantal Europese landen te hebben doorkruist is verzoeker doorgereisd naar België, waar hij 20 juli 2021 zijn verzoek internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg verblijft en leeft verzoeker al verschillende jaren op Europese bodem hetgeen uiteraard voor verzoeker een bijkomende vrees betekent. Want, naast het gegeven dat verzoeker zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt, is er in hoofde van verzoeker een specifiek risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering. Immers, de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds is er een groot risico omwille van de terugkeer aan sich. Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Hieruit volgt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, gezien zij kunnen aanzien worden als onislamitische, pro-regeringsgezind, of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. De beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen, die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk zijn. Niettegenstaande voormelde vaststellingen dient te worden opgemerkt dat verweerder er zich, aangaande de mogelijke vrees van verzoeker door z'n jarenlange verblijf in Europa, met een algemene, standaardbeoordeling van heeft afgemaakt. Volgens verweerder zou verzoeker geen concrete elementen aanhalen waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief gepercipieerd zou worden dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, maar een mogelijke vrees van verzoeker omwille van verwestering werd door verweerder gewoonweg niet onderzocht. Verzoeker verblijft sinds enkele jaren onafgebroken in Europa waardoor verzoeker zich aan een Europese levensstijl heeft aangepast en hij, door zijn leven en handelen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Bijgevolg kan niet anders dan geoordeeld worden dat verzoeker blijk geeft van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Indien men het geheel van de elementen samen beoordeelt, dan is het duidelijk dat verzoeker zich de voorbije jaren niet zo maar een 'westerse levensstijl' eigen heeft

gemaakt, maar dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit. Gelet op het lange verblijf van verzoeker in Europa, alsook rekening houdende met de verregaande integratie van verzoeker in onze westerse samenleving kan het niet betwist worden dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 §4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik

Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70).

De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale

normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek

omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld.

Door louter te verwijzen naar het feit dat hij sinds enkele jaren onafgebroken in Europa verblijft waardoor verzoeker zich aan een Europese levensstijl heeft aangepast en hij door zijn leven en handelen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op

welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker zou wijzen op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Uit zijn verklaringen, die als niet aannemelijk werden beoordeeld, blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking 'op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade', met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en waaruit zou blijken dat hij zich bij terugkeer in een precare socio-economische en humanitaire situatie zou belanden. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de-facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de-facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de-facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gezien de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van individuele elementen die zouden maken dat er een ernstig risico is dat hij slachtoffer zou worden van willekeurig geweld bij terugkeer naar Kunar.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De middelen zijn ongegrond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijfentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU